

רע"פ 5819/18 - רפאל בן דוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5819/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: רפאל בן דוד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עפ"ג 22210-02-18 מיום 17.7.2018 שניתן על ידי כב' השופטים ר' כרמל, כרמי מוסק ושירלי רנר

בשם המבקש: עו"ד דני בר-דוד

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' כרמל, כ' מוסק ו-ש' רנר) בעפ"ג 22210-02-18 מיום 17.7.2018, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר-דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג' סקפה-שפירא) בת"פ 12192-08-15 מיום 31.12.2017.

1. המבקש הורשע על-פי הודאתו בעבירה של גניבה בידי עובד (לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). המבקש גנב בשיטתיות מהחברה בה עבד מזומנים בסך של 45,560.80 ש"ח.

עמוד 1

2. בהתאם להמלצת שירות המבחן, בית המשפט דחה פעמיים את הטענות לעונש על מנת לאפשר למבקש להשתלב בקבוצה טיפולית. בתסקיר השלישי הומלץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור וצו מבחן למשך שנה, במהלכו ישתתף המבקש בקבוצה טיפולית ייעודית שעתידיה להיפתח כשלושה חודשים לאחר מכן. בית המשפט דחה את בקשת המבקש לדחיית הטענות לעונש פעם שלישית, בין היתר, לאחר שנודע לו כי המבקש לא השיב את הסכום שגנב. זאת, בניגוד לטענת המבקש לפיה סכום הגניבה קוזז כנגד זכויותיו עקב פיטוריו.

בית משפט השלום מיקם את עונשו של המבקש בתחתית המתחם שקבע וגזר עליו חמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; ארבעה חודשי מאסר על תנאי; קנס בסך 2,000 ש"ח; וצו מבחן למשך שנה.

3. ערעור שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. בפסק-הדין ציין בית המשפט המחוזי כי הקביעה לפיה הסכום שגנב לא הושב לחברה היא קביעה עובדתית אשר נומקה כדבעי ולא מצא מקום להתערב בה. כן נקבע כי אין הצדקה לסטות לקולא ממתחם הענישה משיקולי שיקום וכי המשך ההליך הטיפולי ייעשה במסגרת צו המבחן.

מכאן הבקשה שלפניי, שלצידה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פסק-הדין עד להכרעה בבקשה למתן רשות ערעור.

4. בבקשה שלפניי טוען המבקש, בין היתר, כי נגרם לו עיוות דין לאחר שבית משפט השלום סירב לדחות את הטענות לעונש עד לאחר השתלבותו בקבוצה הייעודית, ובית המשפט המחוזי סירב להורות על הכנת תסקיר משלים גם לאחר ששולב בקבוצה, כך נמנע ממנו להוכיח את הפוטנציאל לשיקומו. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי שגה משהתייחס לטענותיו כעתירה לסטייה ממתחם העונש, בעוד שבפועל בקשתו הייתה לקבלת תסקיר משלים לצורך בחינת עניינו. המבקש עותר להגשת תסקיר משלים בעניינו, ולהשלמת טיעון קצרה ביחס לסטייה מהמתחם משיקולי שיקום.

5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף ללא צורך בתגובת המשיבה.

הלכה היא כי מתן רשות ערעור "בגלגול שלישי" שמורה למקרים נדירים בהם הבקשה מצריכה הכרעה בסוגיה משפטית עקרונית, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר קיים חשש לעיוות דין או לאי-צדק שנגרם למבקש (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין כלשהו או כי מתקיימים שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור. לפיכך, הבקשה איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה, ודינה להידחות.

6. לגופו של עניין, אדגיש כי בתסקיר השלישי שהוגש לבית משפט השלום הומלץ להטיל על המבקש צו שירות לתועלת הציבור וצו מבחן, משיקולי שיקום, אך בית משפט השלום לא אימץ המלצה זו משסבר כי מתחם העונש ההולם כולל, למצער, רכיב של מאסר בדרך של עבודות שירות. הלכה היא כי בית המשפט אינו מחויב לאמץ את המלצת שירות המבחן. המלצת שירות המבחן כשמה כן היא ומלאכת גזירת הדין נתונה לבית המשפט. בית המשפט השלום בחן את עניינו של המבקש לאור מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה וגזר את דינו בתחתית המתחם שנקבע. לא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני בית משפט השלום בגזירת הדין. מאותו נימוק, לא מצאתי להתערב בפסק דינו של בית

המשפט המחוזי. גם בטענה כי בית המשפט המחוזי שגה משלא הורה על קבלת תסקיר משלים, לא מצאתי ממש. ערכאת הערעור אינה מחויבת להזמין תסקיר משלים, כל אימת שהוגש תסקיר בערכאה הדיונית, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט (ראו, למשל, רע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (23.2.2014); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (20.11.2014)).

7. סוף דבר, הבקשה נדחית, ועמה גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ו באב התשע"ח (7.8.2018).

שׁוֹפֵט
